

Més que futbol

Les victòries o derrotes al camp de futbol marcaran, lògicament, si Joan Laporta passa a la història com el millor president del F. C. Barcelona. Durant els tres mesos vinents es veurà si el club s'endú la tercera Champions, la dinovena Lliga i la vint-i-cinquena Copa del Rei. Els tres títols –i sobretot les dues Champions que hauria assolit en els sis anys de mandat– el coronarien com el directiu més productiu –esportivament parlant– de la història blau-grana, abans de començar la seua última *temporada*, 2009-2010. Els tòpics futbolístics asseguren que tot és possible, que “de vegades es guanya i de vegades es

Àlex Milian

Periodista

perd”. Ja es veurà. Però, a hores d'ara, més enllà del marcador, el president Laporta ja es pot apuntar els mèrits d'haver situat el F. C. Barcelona al món –a les institucions esportives i solidàries més importants de l'escena internacional–, d'haver eradicat la violència del Camp Nou i d'haver estat conseqüent

amb el compromís nacional –ell destaca que “sense complexos”.

Com dirien els gurus de la globalització –l'era durant la qual li ha tocat de presidir el Barça–, Laporta ha pensat i ha actuat tant globalment com localment. Més ben dit, nacionalment. Perquè situar el F. C. Barcelona al món –mitjançant els acords amb Unicef, la creació dels centres solidaris al Brasil, Burkina Fasso, Catalunya, l'Equador, l'Índia, Mali, el Marroc, Mèxic i el Senegal i aconseguir una presència destacada en organitzacions internacionals d'àmbit esportiu com la UEFA o la FIFA– és també dibuixar Catalunya al mapa. I organitzar les penyes del Barça de manera que incloguen, en un primer àmbit, les de Catalunya, País Valencià, Illes Balears i Catalunya Nord i, en un segon àmbit, les d'Espanya és dibuixar un mapa de Catalunya. Efectivament, sense complexos.

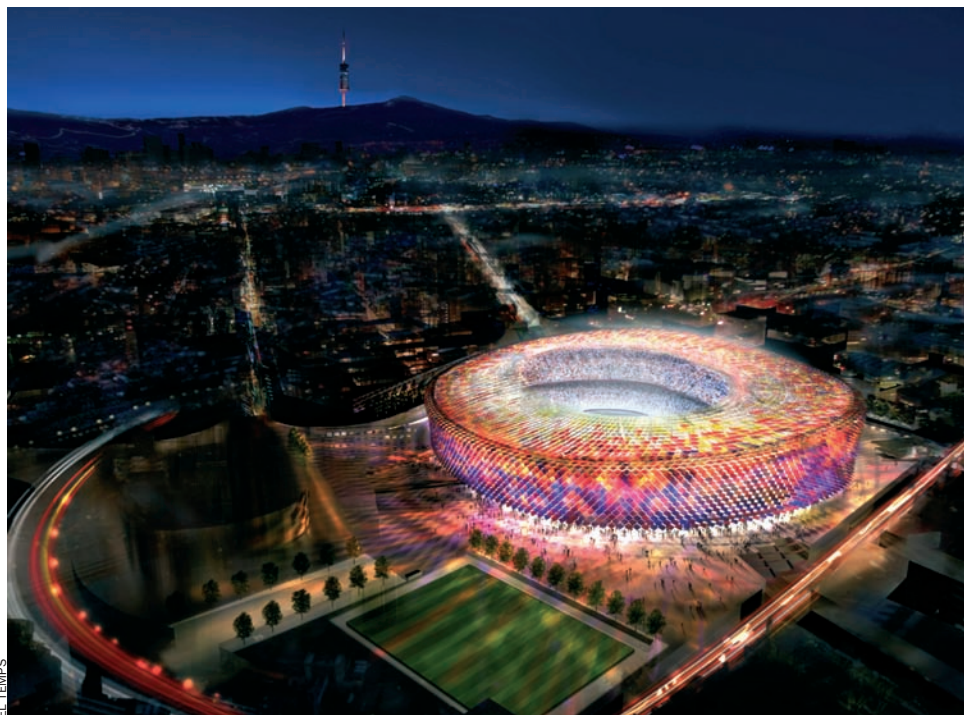
“Laporta ja es pot apuntar el mèrit d'haver situat el F.C. Barcelona a les institucions esportives i solidàries més importants de l'escena internacional.”

Algú pot dubtar sobre la tasca divulgativa que el Barça fa arreu del món però la premsa internacional mira –i entén– Barcelona i Catalunya a través del seu club de futbol. No és que “la ciutat porte el nom del club”, que va dir l'ex-president del Barça Josep Lluís Núñez, però la fama mundial de la ciutat, el club i el país es realimenten, sens dubte. El dia 15 de març proppassat, el *Chicago Tribune* publicava un article signat per un fanàtic del futbol (“Hi ha futbol –i hi ha Barcelona” es titulava un requadre), que explicava molt encertadament els encants de Barcelona, el sentiment de catalanitat i la xocolata desfeta, coses que havia hagut de conèixer i entendre perquè “no et pots passar tot el dia al Camp Nou”.

L'atractiu del Barça acosta milers de turistes cada setmana a Barcelona. Només cal escodrinyar entre els rius de gent que surten del Camp Nou cada cap de setmana per distingir-hi turistes sense dificultat (a la bufanda o la samarreta blau-grana hi han afegit algun altre record que els delata). I cal no oblidar que el Museu del Barça és la principal visita de la ciutat, després de la Sagrada Família, CaixaFòrum i CosmoCaixa. És a dir, que té més afluència que la Pedrera de Gaudí, el Parc Güell o el Museu Picasso.

L'aposta catalanista de Laporta, tant globalment com localment, té un vessant didàctic digne d'admiració. I l'aposta social i solidària del club –els acords amb Unicef, Unesco i Acnur– no tan sols reforça la imatge d'un club de futbol amb valors: un club com el Barça, amb 162.000 socis i amb 1.468 penyes actives, representa la societat catalana sencera i difon uns valors comuns –transversals– del magma social que el nodreix.

I, malgrat tot, aquest club ha entrat en conflicte amb dues institucions de la ciutat i el país per sengles qüestions d'interès econòmic. Amb l'ajuntament de Barcelona, per la requalificació dels terrenys del Miniestadi en sòl edificable per tal de finançar el remodelatge i

“Norman Foster va ser el guanyador del concurs internacional convocat pel Barça, que permetrà de guanyar 10.000 localitats al Camp Nou i canviar la cara externa del Palau.”

l'ampliació del Camp Nou, i amb Televisió de Catalunya (TVC), per un deute de 30 milions d'euros de drets de televisió que va contreure Audiovisual Sport, empresa de la qual TVC és garant solidària.

El cas del Miniestadi sembla que comença a resoldre's, ara que l'alcalde Jordi Hereu ha afirmat que la requalificació és possible si hi ha compensacions, i ha parlat explícitament de terrenys. Sembla que el Barça està disposat a comprar terreny no urbanitzable per arribar a acords amb el consistori. La demanda de l'ajuntament és lícita, però s'ha endarrerit força, perquè el projecte de l'estadi remodelat ja es va presentar el setembre del 2007. Norman Foster va ser el guanyador del concurs internacional convocat pel Barça, que permetrà de guanyar 10.000 localitats i canviar la cara externa del Palau.

El cas que, de moment, impedeix de veure els partits del Barça per TV3 respon, en canvi, a uns altres paràmetres més estrictament comercials. Els

representants de Televisió de Catalunya han reconegut que, efectivament, la televisió pública és garant solidària d'Audiovisual Sport, però es neguen a pagar un deute que no és seu. Mentrestant, Sogecable –accionista majoritari d'Audiovisual Sport– es frega les mans amb el divorci dels seus ex-companys de viatge: des del 2007, TVC va partir peres amb Sogecable (grup Prisa) perquè entenia que venia els drets de retransmissió del Barça a unes altres cadenes sense cap autorització ni consulta prèvia. La guerra del futbol, al capdavant, ha acabat perjudicant la retransmissió en català dels partits del Barça, a desgrat del F. C. Barcelona i Televisió de Catalunya. El cas es troba als jutjats i els veritables culpables, polítics i empresaris que recorren a la revenja per amagar la mala gestió, resen perquè perga el Barça.

Com sempre, tot depèn dels resultats esportius.

The Financial Times parlava del Barça fa dos caps de setmana i deia que l'elecció de Guardiola com a entrenador semblava, fa un any, “una idea estranya” i ara és un exemple que dóna “dues lliçons a qualsevol empresa: com escollir un cap, i com el cap ha d'escollir el seu equip”.

“Com dirien els gurus de la globalització, Laporta ha pensat i ha actuat tant globalment com localment. Més ben dit, nacionalment”